

O provocare pentru distinșii noștri opozanți

Duminică, 15 martie 2009 - Gili Cârstea

Page | 1

Înțelegerea noastră despre încheierea mării controversate, așa cum este prezentată în articolul **Foc din cer**, stârnește reacții puternice în biserică. Frații simt că lui Dumnezeu I se fură cumva dreptul și plăcerea de a Se răzbuna pe vrăjmașii Săi. Tocmai când reușește în sfârșit să-i încolțească pe toți spre a le administra dreptatea divină, ei se nimicesc unii pe alții și astfel scapă de ea.

Un membru al corpului pastoral trimitea o circulară în care mă declara eretic, datorită felului în care văd ultima bătălie dintre adevăr și eroare. Un alt membru al agoriei adventiste mă ironiza recent că scriu scenariu SF, contestând anumite poziții referitoare la această ultimă bătălie.

În articolul *Foc din cer* nu am făcut decât să vorbesc în limbajul actual despre evenimente viitoare, contând pe revelații trecute. Acesta este un exercițiu dificil și problematic, recunosc. Fiecare generație are limbajul ei, un mediu diferit și realități diferite.

Să luăm exemplul fisiunii nucleare. Acum două secole (sau milenii, în cazul lui Ioan), lumea nu știa nimic despre așa ceva. Singurele mari pericole militare erau sabia, pușca sau tunul. Cum ar fi putut îngerul să spună lui Ioan sau soarelui White că oamenii vor detona bombe nucleare, arme capabile să producă lumină egală cu a soarelui și să nimicească întreaga planetă de câteva ori la rând? Vă imaginați în ce situație imposibilă i-ar fi pus? Nici ei nu ar fi acceptat să scrie despre așa ceva, și nimeni nu ar mai fi citit cărțile lor. Ar fi fost acuzați de scenariu SF.

Astăzi noi vorbim liniștiți, confortabil și fără precauții, despre armele nucleare și efectele lor devastatoare, deoarece le-am văzut la lucru. Când o raportăm însă la viitor, cât de sigură poate fi evaluarea noastră? După mileniu, demonii se unesc vizibil cu nelegiuții înviați, și încep un vast program de înarmare. Cum am putea fi siguri ce fel de arme vor folosi ei? Știm noi ce tehnologii devastatoare cunosc îngerii răi, cât de letale pot fi ele și ce efecte ar putea avea asupra atmosferei și oceanului planetar? Sau chiar asupra lor înșile?

Am putea inventa o expresie, dacă ne-ar interesa scenariile SF, și să numim noile arme ale viitorului APF (acceleratoare protonice fazate). Dar la ce ar folosi? Noțiunea curentă, arme nucleare, se încadrează suficient de bine în descrierea profetică menționată în Biblie și în Spiritul Profetic, fără să altereze viziunea.

Opozanții noștri insistă mult asupra acestui aspect, dar ocolesc parcă premeditat să abordeze adevărata și fundamentală chestiune din acest conflict: Se înarmează hoardele de rebeli pentru a ataca Noul Ierusalim? Da sau nu? Aceasta este chestiunea care trebuie clarificată, dar pe care ei o evită cu obstinție.

Ioan este clar la acest subiect - și în total acord cu Zaharia 14: „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit” (Apoc 20:7-9).

Avem aici o prezentare extrem de sumară, dar suficient de precisă ca să construim pe ea. Păcătoșii înviați, „ca nisipul mării,” sunt pregătiți de război de către Satana, și sunt gata să atace tabăra sfinților.

Pe această sumară expunere, sora White construiește detaliat întreaga scenă, aducând multe elemente pe care Ioan nu le-a discutat în cartea lui. Ea spune că diavolul se prezintă ca fiind salvatorul lor, că prin puterea lui au fost chemați la viață, și că el este prințul moștenitor al planetei, amenințat acum de forțe ostile. Nu este greu să înțelegem că gloata va înghiți minciuna fără să clipească. Au în fața ochilor ființe extraterestre pentru ei, și, cu excepția generației revenirii lui Hristos, nimeni nu a mai văzut o făptură din altă lume, îngeri strălucind de o slavă nepământească. Gloatele cad la picioarele lor și urmează docile tot ce li se poruncește.

Iată pasajul care trebuie neapărat abordat, dacă vrem să înțelegem corect ce se întâmplă acolo: „Toți încep de îndată să se pregătească de luptă. Meșteri pricepuți făuresc echipament de război. Conducătorii militari, renumiți pentru succesele lor, organizează gloatele de luptători în companii și divizii” (GC 663).

Rog pe distinzii noștri opozanți să explice fenomenul de proporții descris în acest pasaj. Sunt ei de acord cu acest pasaj? Dacă da, ce fel de „echipament de război” făuresc „meșterii pricepuți” descriși aici? Prăștii, halebarde, sulite sau arbalete? Acceptă ei că îngerii răi colaborează la făurirea armelor necesare distrugerii cetății sfinte? Ar fi exagerat să credem că îngerii răi posedă cunoștințe avansate în domeniul militar, și că pot construi arme înfinit mai puternice decât cele cunoscute în zilele noastre?

Doar după ce vor trata cu respect acest moment al ultimei încleștări din marea luptă, vom fi dispuși să luăm în serios provocările lor cu privire la armele nucleare folosite sau nu în acea bătălie.

O altă contestație, la fel de nebagată în seamă, se referă la posibilitatea ca gloatele rebele să se încaiere între ele, și astfel să se nimicească reciproc. Dar ei, ca și în cazul discutat mai sus, sfidează evidența:

„[Satana] se aruncă în mijlocul supușilor lui și încearcă să-i inspire cu propria lui furie, ridicându-i la luptă. Dar dintre toate milioanele pe care le-a amăgit la răscoală, nu este niciunul care să-i recunoască supremația. Puterea lui este sfârșită. Cei nelegiuți sunt plini de aceeași ură față de Dumnezeu, pe care o inspiră Satana; dar ei văd că situația este deznădăjduită, că nu pot birui împotriva lui Iehova. Mânia lor se aprinde împotriva Satanei și acelora care au fost agenții lui în amăgire și, cu o furie demonică, se întorc împotriva lor” (GC 671).

La fel, invit pe distinzii noștri opozanți să ne spună dacă ei recunosc drept autentică și plauzibilă descrierea de mai sus. Li se pare SF? Nu cred că neamurile se întorc „cu o furie demonică” împotriva liderilor conspirației universale? Nu cred că Satana va fi nimicit în această încăierare globală? Scriptura spune că așa se va întâmpla, că va fi omorât de oameni:

„Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu, iată că voi aduce împotriva ta niște străini, pe cele mai asupritoare dintre popoare, care vor scoate sabia împotriva înțelepciunii tale strălucitoare, și-ți vor pângări frumusețea. Te vor arunca în groapă, și vei muri ca cei ce cad străpunși de lovituri, în mijlocul mărilor” (Eze 28:6-8).

„Vei muri de moartea celor netăiați împrejur, de mâna străinilor! Căci Eu am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu” (Eze 28:10).

Moartea „celor netăiați împrejur” nu este moartea lui Dumnezeu, produsă de Dumnezeu. Nu El omoară pe cei netăiați împrejur. Pasajul neglijat din GC spune clar cine sunt „străinii” de mâna cărora va muri Satana: întreaga omenire, asuprită, mințită, ținută în sclavie și torturată de diavolul timp de șase mii de ani.

Oamenilor pur și simplu nu le vine să creadă că Satana a fost stăpânul și nimicitorul lor: „Cei ce te văd se uită țintă mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: ‘Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?’” (Isa 14:16-17).

Ce tragedie de proporții epice! Astăzi sute de pastori adventiști cred că Dumnezeu este nimicitorul, că El face pământul să se cutremure și nimicește cetățile. De aceea vor fi teribil de surprinși atunci când se va face marea demascare a diavolului, și când fiecare va înțelege cine a fost nimicitorul. Se vor uita „țintă mirată” la el și, sperăm noi acum, își vor aduce aminte de timpul prezent, când au depus eforturi serioase de a menține biserica în credința că Dumnezeu este nimicitorul.

Distinșii noștri opozanți cred că versiunea noastră despre nimicirea finală ar umbri cumva puterea cea mare a lui Dumnezeu, că L-ar păgubi de dreptul Său de a aplica pedeapsa finală pentru păcat. Deoarece păcătoșii se nimicesc singuri, Dumnezeu rămâne „un biet neputincios,” așa cum spune o voce din năucitoarea noastră agoră adventistă. Pentru ei, putere înseamnă să fii capabil să ții în șah adversarul, să-l prinzi la colț și să-i dai lovitura de grație. Dacă adversarul moare din cauze diverse, și nu ai reușit să-l pedepsești după ritualul visat de tine, adio grandoare, adio pretenții de putere. Rămâi un simplu „biet neputincios.”

Tatăl nostru ceresc nu este puternic în acest sens. Satana, îngerii răi și oamenii rebeli sunt copiii Săi, și nicidecum vreun soi de balauri apăruți spontan din mlaștinile virtuale ale unui univers malefic. Sunt copiii Săi, pe care îi tratează cu respect (deși ei nu merită niciun fel de respect): „Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: ‘Domnul să te mustre!’” (Iuda 1:9).

În acest conflict al mării controversate, Dumnezeu nu are de demonstrat că este capabil să-și omoare adversarii, sau să-i pedepsească pe măsura vinovăției lor. Plata păcatului nu este tortura, chinul în focul iadului, ci moartea, moartea ca rezultat al deconectării de la izvorul vieții. Când ai închis cu mâna ta robinetul de la conducta de gaze în plină iarnă, și mori înghețat în propria casă, este absurd să crezi că Distrigaz este vinovatul.

Dumnezeu are de demonstrat că păcatul ucide, iar păcatul este o voluntară desprindere de izvorul vieții, al cărei rezultat este moartea a doua, moartea veșnică, din care nu există înviere.

Acesta este motivul principal pentru care Dumnezeu cheamă la viață, după mileniu, pe nelegiuții tuturor generațiilor trecute. Înainte de a dispărea în neființă, fiecare om trebuie să înțeleagă cine este la originea răului, și care este efectul păcatului asupra ființelor create. În acea scenă finală, Dumnezeu îi tratează cu respect, cu bun simț, și le arată în cele mai mici detalii purul adevăr din marea controversă. Toți recunosc, și declară verbal, că Dumnezeu a procedat în total acord cu legile neprihănirii, și că singurii vinovați sunt ei înșiși. Porțile cetății sfinte au fost deschise permanent în fața lor, de-a lungul întregii istorii, dar ei n-au vrut să intre. Acum din nou porțile au fost deschise, dar nimeni nu a vrut să intre. Acesta este efectul păcatului asupra inimii nevindecate de harul divin. Doar acum este corect și moral ca ei să fie lăsați să culeagă rezultatele propriei lor alegeri.

Morala versetelor din Isaia 14:16-17 este simplă și ușor de înțeles pentru oricine: Mai devreme sau mai târziu omenirea tot va înțelege că Satana este Nimicitorul și Dumnezeu este Restauratorul. Doar că cei ce nu înțeleg acum acest lucru vor trece de partea lui Satana în ultima bătălie din marea controversă, convinși fără umbră de îndoială că servesc lui Dumnezeu.

Acest articol este o provocare pentru distinșii noștri opozanți de a demonstra în fața bisericii și lumii că păcatul nu ucide pe nimeni.